

Jeg havde planlagt at starte min tale med at takke ministrene for besvarelsen af forespørgslen. Det har jeg ingen mulighed for.

Men jeg vil sige, at det jo ikke er nogen hemmelighed, at vi i Dansk Folkeparti er skarpe modstandere af oprettelsen af euroregioner, da vi ser dem som et led i oprettelsen af et stadig mere integreret Europa, hvor nationalstaternes suverænitet langsomt, men sikkert forsvinder. Historisk kan det jo fastslås, at hver eneste gang EU, det tidligere EF, har oprettet et nyt forum eller et nyt organ, så har hensigten samtidig været at øge integrationen og sikre, at det nye forum har virket som motor i denne proces. Derfor er det også interessant at læse det europæiske charter for grænseregioner og grænseoverskridende regioner, som jo danner baggrund for euroregionerne og dermed også baggrund for Euroregion Schleswig.

Jeg havde faktisk forestillet mig, at regeringen ville forholde sig til det under besvarelsen af denne forespørgsel, for det er jo det, sagen drejer sig om.

I det charter, som er vedtaget i 1981 med ændringer i 1995, står der bl.a.: »Først når de økonomiske, kulturelle, sproglige, trafikale og retlige grænser nedbrydes og Europa er integreret til en enhed i al sin mangfoldighed, kan grænseområdernes nationale perifere beliggenhed forvandles til en gunstig europæisk beliggenhed.«

Og et andet sted i teksten står: »Behovet for at overvinde hæmmende nationalstatslige regler er intetsteds så tydeligt for enhver som i nabo-staters grænseområder.«

Og senere i charteret står der: »I den fremadskridende europæiske integration og det voksende økonomiske samarbejde bør også borgerne i grænseområderne kunne kræve ligeværdige leveforhold i dette nye Europa.«

Og af teksten kan endvidere ses, at målet er at skabe en ensartet regional identitet på tværs af nationalstaterne. Der står således i charteret: »Regional identitet inden for staterne og inden for Europa findes også i regionerne som et element i en Europæisk Union.«

Det sidste citat, jeg for nærværende skal nævne fra det charter, som altså skal danne baggrund for Euroregion Schleswig, er et, som skal fremgå af sidste kapitel, nemlig kapitel 5 i charteret, og her står: »Dette charter for grænseregioner og grænseoverskridende regioner er udarbejdet ud fra bevidstheden om den historiske baggrund og ansvaret for fremtiden i et

Europa, der vokser sammen, og hvor grænseregioner og grænseoverskridende regioner spiller en afgørende rolle.«

Det fremgår med andre ord klokkeklart af disse citater, at det grundlag, som Euroregion Schleswig bygger på, er gennemsyret af tanken om europæisk enhed på bekostning af nationalstaternes selvstændighed og suverænitet.

Det burde give sig selv, at en tilslutning til så vidtrækkende målsætninger kun bør ske efter forudgående folkeafstemning. Men ikke en gang dette mindstekrav ser det ud til, at politikerne i Sønderjyllands Amtsråd vil opfylde. De ønsker blot at tromle beslutningen igennem, uden at den befolkning, som skal leve med beslutningen, og som i den grad går op i spørgsmålet, får lejlighed til at tage direkte stilling til sagen. Vælgerne henvises alene til at lade spørgsmålet indgå i den almindelige vurdering i forbindelse med amtsrådsvalget den 18. november senere i år, et valg, hvor den enkelte vælger er tvunget til at lade alle mulige forskellige hensyn spille ind i vurderingen af, hvor man sætter sit kryds. Således er det i øvrigt spændende at se, at en af de ivrigste modstandere af Euroregion Schleswig, sognepræst Britt Haarlev, agter at opstille som socialdemokratisk kandidat til amtsrådsvalget.

Dansk Folkeparti mener ikke, at det er fair, at flertallet ikke vil give befolkningen en mulighed for direkte ved en folkeafstemning at afgøre, om Sønderjylland skal indgå i Euroregion Schleswig. Derfor mener vi, at Folketinget skal opfordre til, at der afholdes lokal folkeafstemning om deltagelsen, før Sønderjylland lader sig indlemme i Euroregion Schleswig.

Dansk Folkeparti mener, at Folketingets opfordring skal være generel, således at det bliver reglen – altså også for andre dele af Danmark, som skal indgå i en Euroregion – at der bliver afholdt en lokal folkeafstemning om emnet. Det skal være lokalbefolkningen direkte, som afgør, om de ønsker, at deres del af landet skal indgå i en sådan euroregion.

Man kan i øvrigt forestille sig, at det næste område, som bliver søgt inddraget i en sådan euroregion, er Bornholm. Her mener Dansk Folkeparti så naturligvis også, at befolkningen skal have mulighed for direkte ved en afstemning at bestemme, hvorvidt Bornholm skal deltage i euroregionsprojektet. Den samme holdning har vi naturligvis også, hvis euroregioner skal udstrækkes til at omfatte eksempelvis en Femerregion med Falster.